

Ige-élés: „Amint az eső és a hó lehull az égből és nem tér oda vissza, hanem... a földet termővé teszi, épp úgy lesz igémel is... Nem tér vissza hozzám dolgvégezetlenül, hanem végbe viszi akaratomat.” (Iz 55,10-11)

2012 szeptemberében Magyarországot érte az a megtiszteltetés, hogy egy ifjúsági világtalálkozóhoz adhat helyet, ahová a világ legkülönbözőbb részeiből 8000 fiatal, Magyarországról pedig 4000 fiatal várunk. A Mozgalom eddig mindig csak Olaszországban tartotta meg találkozóit, de 2012-ben a Szentlélek Hazánkban akarja ajándékozni ezt az eseményt, ami óriási lehetőség. Let's bridge – „Váljunk hiddá” címen, Jézus végrendelete szerint: „Legyenek egyek” próbáljuk megélni a keresztyény alaphivatásunkat, hogy az Egyház feladata, hogy minden jó szándékú embert, kultúrától, sőt még vallástól függetlenül is egy szeretetteljes párbeszédre és egységre hívja meg. Ez a Focolare Mozgalom karizmája, ezért szeretettel várnak felekezettől függetlenül minden keresztyényt és minden nyitott szívű nem keresztyént is, hűségesen alapítójuk, Chiara Lubich szándékához. A Mozgalom másik nagy karizmája az, ami az Egyháztörténelem során már sok szentet termelt, az Ige-élés, amelyre minden keresztyény hivatott. Ennek egy sajátos módját gyakorolják, amit minden közösség kipróbálhat, anélkül, hogy a Mozgalom tagja lenne. Havonta elolvassák az Élet Igéjét, ami egy mondat a Szentírásból, hozzá tartozó rövid magyarázattal, tanúságtétellel és ötletekkel, hogyan gyakorolható az adott ige. Ezt mindenki próbálja élni, majd hetente-két hetente megosztják tapasztalataikat, egymás bátorítására, hogyan vált életté bennük az Evangélium. Szeretnénk bemutatni egy fiatal, étellel teli lányt, akinek az életében látszik, hogy ha valaki napról napra a kicsiben elkezd élni az Evangéliumot, abban nem maradhat dolgvégezetlenül Isten Igéje: az ige hűséges megélése által Chiara teljesen átformálódott és mindenhová Isten mosolyát osztogatta, még betegségében is. 2010 szeptemberében XVI. Benedek Pápa boldoggá avatta Chiara Luce Badanot, a Focolare Mozgalom fiatalját, genjét. Chiara Badano Sasselloban, egy Savona megyei kisvárosban született 1971-ben, mely az Acqui egyházmegyéhez tartozik. Szép és nyitott lány volt, szerette az életet, a barátokat, a sportot.

17 éves volt, amikor kiderült, hogy csontrákos. 19 évesen halt meg, 1990. október 7-én. Az Isten szeretetére kimondott, feltétel nélküli igenről tanúskodott az élete. Története elterjedt az egész világon, sok fiatal megragadott és lenyűgözött. Mielőtt az ige hatásairól beszélne életünkben, nézzük meg, hogy a Szentírás miért is olyan fontos az életünkben, s ez a veszélyes könyv, aminek nevében embert is lehet ölni, ha valaki szektás módon olvassa, hogyan válhat mégis az Anyaszentegyház értelmezésében az egész emberiség egységének, a békének és a szeretet forradalmának szent könyvévé. Chiara Lubich, a Focolare Mozgalom ezt így fogalmazta meg: „...Megértettük, hogy a világnak az evangélium gyógyító erejére van szüksége, mert csak az Örömhír képes visszaadni számára azt az életet, amely hiányzik belőle. Ezért éljük mi az Élet Igéjét.”

Isten szól és válaszol Nem az a meglepő, hogy az Isten szól az emberhez, hanem épp az lenne a meglepő, ha nem szólna, s az Ő képmására teremtetett, „frekvenciájára hangolt” ember nem lenne képes meghallani Őt. *A mindennapokban hajlandók vagyunk figyelmen kívül hagyni: a tényt, hogy Isten szól és válaszol a kérdéseinkre. (XVI. Benedek Pápa: Verbum Domini, a továbbiakban: VD 9.) A láthatatlan Isten szeretetének bőségéből, mint barátaihoz szól az emberekhez, és társalog velük, hogy meghívja őket és befogadja a saját közösségébe. (VD 12.)* Valaki bezavart a frekvencia sávunkba, ezért kulcsfontosságú kérdés, hogy újrhangoljuk-e a készüléket, s újratanítjuk-e magunkat Teremtőnk meghallására, mert csak így lehetünk azzá, akik vagyunk, csak Őt megismerve válhatunk hozzá hasonlóvá: *Mivel a szeretet Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtvén, csak az Igét befogadva érhetjük meg önmagunkat. (VD 13.) Ebben az Istennel folytatott dialógusban értjük meg önmagunkat, s kapunk választ a szívünkben élő legmélyebb kérdéseinkre. Isten Szava ugyanis nem ellenséges az emberrel, nem öli ki hiteles vágyait, sőt, megvilágosítja, megtisztítja és beteljesíti azokat. Mennyire fontos a mi korunk számára, hogy csak Isten csillapítja a minden emberi szívben élő szomjúságot! (VD 32-33) Az ördög azt sugallja neked: az evangélium veszélyként jelenik meg előtted, amelyben elveszíted szabadságodat. „Maradj tehát nyugton. Ne szeress, és akkor saját magad leszel.” De ha ellenállsz, és pontosan az ellenkezőjét teszed annak, amit a kísértés mond, akkor az evangélium még mélyebb megértésére nyílnak meg lelki szemeid. Tapasztalni kezdod, amit Isten ígéje akár véghezvinni bennünk: kialakítani Krisztust mostantól kezdve, oly módon, hogy a belépés a másik életre ne legyen más, mint a csúcspontja életünknek, amelyet azért a napért, azért az óráért, az igazi Életért élünk. (Chiara Lubich, Az Élet Igéje, továbbiakban: CL) „Aki engedelmeskedik az Úrnak, s ezért követi az Írást, amelyet kaptunk, az teljesen átalakul a Mester képmására: eljut odáig, hogy úgy él, mint a megtestesült Isten. De ezt a magasságot nem érhetik el azok, akik nem követik Isten vezetését: Ő pedig az isteni módon sugalmazott Írások által vezet.” (Szent Kelemen) Addig kell imádkoznunk a Szentírással, amíg mi és ezek a Szavak eggyé nem válunk, mint Szűz Máriában. A Magnificat (az angyali üdvözlés után Szűz Máriából feltörő Istent dicsőítő öröme) „Magasztalja lelkem az Urat”) teljesen a Szentírás fonalából van szöve. Mária teljesen otthonos Isten szavában. A saját szavaival (az Úréival) dialogizál Istennel. Szent Ambrus: minden keresztyény, aki hisz, bizonyos értelemben fogja és világra hozza önmagában Isten Igéjét. (VD 37-38)*

A Szentírás értelmezési kulcsa: Jézus. A Biblia egyes ószövetségi lapjai a rajtuk leírt erőszak és erkölcstelenségek miatt sötétek és nehezek. A bibliai kinyilatkoztatás mélyen a történelemben gyökerezik. Isten terve fokozatosan mutatkozik, és egymást követő lépésekben, sokszor az emberek ellenállása ellenére is. A kinyilatkoztatás alkalmazkodik (a Megváltót még nélkülöző ember) kulturális és erkölcsi színvonalához. (VD55.) Ezért egy ószövetségi résszel kapcsolatban, mindig azt kell kérdezni, Jézus is ezt tanítja? Ha nem, akkor biztosak lehetünk abban, hogy amit kivettünk belőle, az nem kinyilatkoztatott üzenet, hanem pl. korhoz kötött tanítás, vagy Isten türelmes alkalmazkodását fejezi ki népéhez. Pl. Mózes megengedte a férfiaknak, hogy való levéllel elbocsássák feleségüket. Isten ezt keménysívságuk miatt az Ószövetségben még eltűrte, éppúgy, mint a többnejűséget is és fokozatosan nevelte a népet Krisztus eljövételére. De Jézus kinyilvánítja: „Kezdetben nem így volt.” – azaz ez nem felel meg Isten tervének, mert „amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza”. Azért tűrte el, mert Ők még a Megváltó nélkül éltek, s nem rendelkeztek azzal a belső erővel, amit Jézus kereszthalála, feltámadása és a Szentlélek kiárasztása által hozott el nekünk. Mózesnek még csak annyit kellett megértenie, hogy a bosszú nem lehet korlátlan (hisz sokszor a másik egész családját kiirtották): „szemet szemért, fogat fogért”, a Jézus tanítványának viszont már képesnek kell lennie a Szentlélek által Isten akaratának teljesítésére: „Szeressétek ellenségeiteket!”. Az ószövetségi kinyilatkoztatás még csak töredékes, hiányos, csak részleteket tár fel Isten, a Jézus Krisztusban közölt újszövetségi kinyilatkoztatás már végérvényes, felülmúlhatatlan, s tökéletes. Ezt bízza Egyházára Jézus. *A Szentírás végső értelmezési kulcsa „az evangélium és Jézus új parancsa, mely a hűsvéti misztériumban teljességedet be”. (VD 56) „... a szeretet a keresztyénység értelmező kulcsa, ebből kiindulva kell olvasni a keresztyény hitet. (A világ világossága című interjúkat a Pápával: VV 120.)*

Isten Igéje nem fér bele a Szentírásba: *Maga a teremtés, a természet könyve is lényeges része annak a többszólamú szimfóniának, melyben az egyetlen Ige (=Szó=Füü Isten=Logosz) fejezi ki magát. Az üdvörténeben közölte Szavát, beszélt a próféták által. Az Isteni Szó hangzott végig az üdvösség történetén, s teljességét a megtestesülés misztériumában, Isten Fia halálában és feltámadásában érte el. (VD 14.)* Ugyanakkor nehezen viseljük, amikor hiába olvassuk a Szentírást, mégis úgy érezzük, mintha Isten hallgatna. Ezzel kapcsolatban vizsgálóak Benedek Pápa szavai: *Amint Krisztus keresztyéje mutatja, Isten a hallgatásával is beszél. (A CSEND IS A ZENE RÉSZÉ) (VD 31.) A keresztyénység „Isten Szavának vallása”, de nem „egy írott és néma szóé, hanem a megtestesült és élő Ige vallása”. Ezért az Írást úgy hirdetjük, hallgatjuk, olvassuk, fogadjuk be és éljük meg, mint Isten Szavát az Apostoli Hagyomány keretén belül, amelyről elválaszthatatlan. (VD 14.)*

A végső napokban Fiában szólt hozzánk, aki általa a világot is teremtette. (Zsidóknak írt levél 1,1-2) (VD 18.)

Az örök Szó egy lett közülünk. Az Isteni Szó valóban emberi szavakban fejezi ki magát. Az Ige lerövidítette önmagát. Az örök Szó kicsinyke lett, oly kicsi, hogy elfért egy jászolban. Csecsemővé lett, hogy a Szó számunkra elviselhető legyen. Ez után a Szó nem csupán hallható, a Szónak már arra is van, akit tehát láthatunk: a Názáreti Jézus. (VD 19.) Krisztusban Isten Szava személyként van jelen. (VD 21.) Szímfőnián belül megjelenik valami, amit assolo-nak nevezhetnénk, tőle függ az egész mű tartalma. És ez az 'assolo' Jézus. Az Emberfia összefoglalja magában a földet és az eget, a teremtetést és a Teremtőt, a testet és a Lelket. Ő a kozmosz, és a történelem középpontja, mert benne egyesül a Szerző és a műve, anélkül, hogy összekeverednének. Keresztes Szent János: „nekünk adván a Fíát, ebben az egyetlen Igében mindent elmondott, és más mondanivalója nincs többé. Amit ugyanis korábban csak részletekben mondott a prófétáknak, azt most egészében elmondta.” (VD: 22-23.o.)

A Szentírás hiteles magyarázója az Egyház, az apostoli hagyomány (Szenzthagyomány) alapján. Szent Bonaventúra szerint a kinyilatkoztatásnak két könyve van a természet és a Szentírás. Az előbbiből olvashat minden ember, minden vallás, az utóbbi a keresztyének nagy kincse, bár sokan visszaélnék vele. Egy ateistából megtért nő, Jennifer Fulwiler mondja el: *A hitetlenek kedvenc vesszőparipája a mai keresztyének egyéni bibliaértelmezése. Ateistaként számomra is meghökkenítő volt, amikor a közösség minden tagja másképpen értelmezett egy bibliai szakaszt, és mindenki szentül meg volt győződve, hogy neki van igaza. Amikor aztán még győzködni is kezdtek egymást, végképp meggyőződtem, hogy a vallás nem más, mint mások manipulálására szolgáló eszköz.* Évekkel később, amikor elkezdtem megismerni a keresztyénységet, majdnem féládtam az egészet, mert képtelen voltam rájönni, mi a tanítása. Nem tudtam, melyik templomba menjek el, hiszen ezernyi felekezet van, és mind azt állítja, hogy a Biblia alapján áll. S akkor valakitől megtudtam, hogy Jézus egyetlen egyházat alapított, amelyet mindmáig ő vezet, s hogy ez az egyetlen, Istentől irányított egyház képviseli a végső tekintélyt a hittani kérdésekben. Ez végre valóban érthető volt.

Szent Jeromos: „nem juthatunk el az Írás megértésére a Szentlélek segítségével nélkül, aki azt sugalmazta.” (VD 26) Az időben kimondott Isteni Szó véglegesen az Egyháznak adatott és rá lett bízva úgy, hogy az üdvösség hirdetése hatékonyan jusson el minden idő és minden hely emberéhez. Szóbeli prédikációban, példával és intézmények létrehozásával átadták, amit Krisztustól szóban, magatartásban és cselekedetekben kaptak (VD 27), azok igehirdetése által, akik a püspöki utódlással együtt megkapták az igazság biztos karizmáját is... Isten Igéje megelőzi és fölülmúlja a Szentírást... A Szentírás minden szavával Isten egyetlen szót mond: az Ő egyszülött Igéjét, akiben teljesen kimondta önmagát. (Zsid 1,1-3) (VD 28.) Ahogyan Isten Igéje a Szentlélek erejéből lett testté Szűz Mária méhében, úgy a Szentírás az Egyház méhében születik, ugyanazon Szentlélek erejéből. (DV 29) Ezért a Szentírásolvasásnál mindig fontos az Egyház által értett magyarázathoz szabni önmagunkat, hogy magánzóként el ne tévedjünk az üdvösségünk útján: El kell kerülni az individualista megközelítés veszedelmét, még pedig úgy, hogy mindig szem előtt tartjuk, hogy Isten Szava éppen közösségteremtésre adatott nekünk, hogy egységet alkossunk Isten felé vezető utunkon az Igazságban. (VD 102)

Jézus Krisztus a kinyilatkoztatást és önmagát a Péterrel egységben lévő Egyházra bízta, s az Egyház a legnagyobb gonddal őrizte ezt meg életében, az Újszövetségi Szentírásban és a Szenzthagyományban (azaz az apostoli tradícióban), mert a Szenzthagyományban őrizte meg az Írás egyedül hiteles értelmezését. Ezért, aki az Egyház tanításától eltérően magyarázza a Szentírást, az tévesen magyarázza (pl. a szekták), mert nem veszik figyelembe a Szenzthagyományt, ami két részből áll: Jézus kinyilatkoztatásának le nem írt részéből, ami az Egyház életében évezredek óta hitelesen továbbadott megélt valóságként, és leírt hiteles szentírás magyarázatként. **Kinyilatkoztatás=Szentírás+Szenzthagyomány.** Jézus nem egy könyvre bízta rá üzenetét és jelenlétét, hanem a vele egységben lévő apostoli közösségre, s nem azt mondta, hogy adok nektek egy könyvet, abban minden benne lesz, hanem „maradjatok bennem és az én igém tibenetek”, s a Szentlélek elvezet titeket a teljes igazságra. Ezért téves a reformáció jelszava: Sola Scriptura = egyedül az írás elegendő az üdvösséghez, mert Jézus ilyet nem mondott, hogy lesz egy könyv, ami mindent képes továbbadni, amit rátek bízott. Isten Igéje ugyanis nem zárható bele egy könyvbe. Azt viszont megígérte, hogy a Szentlélek segítségével olyan hűségesen tudja megőrizni az Egyház mindazt, amit rábízott, hogy tévedhetetlenül adja tovább a hitletét: „És Ésd elmúlnak, de az én igém nem múlnak el soha”, s „aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet, engem vet meg”. A Katolikus Egyház (minthogy korábban másmilyen nem is volt) a Szentlélek vezetésére Jézus szavainak egy részét leírta a Szentírásban, Jézus tetteit megőrizte pl. gesztusokban (ld. Szentmise mozdulatai a kenyér), s üzenetének üdvösséghez szükséges lényegét őrizi még a Szenzthagyományban. **Az igazság garanciája tehát nem az, hogy valaki a Szentírásból idéz-e, hanem az, hogy benne áll-e az apostoli folytonosságban, s az apostoli tradíció vagyis a Szenzthagyomány szerint magyarázza-e a Bibliát.** Hiszen a feltámadás után 21 évig egyetlen Újszövetségi Szentírási könyv sem volt leírva, mégis az apostoli tradíció közvetítette mindazt, amit üdvösségünkhez szükséges tudni arról, amit Jézus mondott vagy tanított. Az Újszövetségi Szentírás tulajdonképpen nem is más, mint az apostoli tradíció leglényegesebb részének egy korai írásos lecsapódása, melyet a Szentlélek sugalmazására leírtak az apostolok vagy apostol tanítványok, s ami a hitünk zsinórmércéjének számít. Mivel a kinyilatkoztatástól függ az üdvösségünk, ezért Jézus a Péterrel, s a mindenkorai Péter utóddal egységben és apostoli folytonosságban lévő Egyházat (Katolikus Egyház) képessé tette arra, hogy a hit és erkölcs dolgában tévedhetetlenül adja tovább Tanítóhivatalával, a Szentírásban, a Szenzthagyományban és életében mindazt, amit alapítója szükségesnek tart az üdvösségünk szempontjából.

Az Igén alapul a mindenség Isten megtestesült Igéje, ez a Szó az egész mindenség alapja. „Mindenek általa lettek és nélküle semmi se lett, ami teremtetett” (Jn1,3) „Ő szolt és lettek” (Zsolt33,9) (VD 15.) Ha az összes dolgok Őbenne „állnak fenn”, akkor az, aki az életét a Szóra építi, valóban szilárd és maradandó épületet épít. Isten Szava arra készlet, hogy változtassuk meg realizmus fogalmunkat: realista az, aki fölismeri Isten Igéjében mindenek alapját. Erre különösen most van szükségünk, amikor sok dolog, amelyekre életeteket építenek, amelyek kísértének, hogy beléjük vessük a reményünket, megmutatják felszínes mivoltukat. A birtoklás, az élvezet és a hatalom előbb vagy utóbb megmutatja, hogy képtelen betölteni az emberi szív mélységes vágyait. Az embernek ugyanis élete építéséhez szilárd alapokra van szüksége, melyek akkor is megmaradnak, amikor az emberi bizonyosságok csődöt mondanak. „A Te szavad, ó Urunk, örökre szilárd az egekben.” (VD: 17.o.)

Az Ige mennyországot terem Isten Igéje nem akármilyen szó, hanem a menny ereje van benne. Ezek a szavak Jézus jelenlétét hordozzák! (Valamiképpen az Eukarisztiához is hasonlíthatjuk.) Ha éljük ezeket az ígéket, akkor azok nem maradnak hatástalanok, életre kelnek az életünkben. Isten Igéje egyetemes! Mindenki számára elérhető. (Részlet a Genfest 2012 felkészülési füzetből) „... Az ige nem kevesebb Krisztus Testénél. Ha tehát amikor kiszolgáltatják nekünk Krisztus testét, nagyon vigyázunk, hogy semmi se hulljon belőle kezünkől a földre – ugyanúgy kell vigyáznunk, hogy amikor Isten igéjét adják nekünk, az se tűnjék el szívünkől a miatt, mert mi másról beszélünk, vagy másra gondolunk. Aki hanyagul fogadja Isten igéjét, nem kevésbé vétke, mint aki fegyelmetlensége miatt földre ejti Krisztus Testét.” (Szent Ágoston) Az ige, amint az Eucharisztia, megsokszorozta Jézus jelenlétét a földön. (23-31)

A Lelkiséget élők kezdettől fogva minden nap háromféleképpen „áldoztak”, egyesültek Jézussal: ti. egyesültek Vele az Eucharisziában, az élet igéjében és a testvérben. A mi öltözékünk Isten igéje – mondták magukról: „... Ez lelkünknek – Krisztus jegyesének – menyasszonyi ruhája: az, ami a szerzetesrendek számára a szerzetesi ruha.” (C.L. 1950-es leveléből)

Az Igét élni, gyakorolni Bármely ígét kezdjük el élni, azt tapasztaljuk, hogy az valamiképp tartalmazza a többi is. Ha tehát egy ígét jól élünk, akkor kiderül, hogy valamiképpen az összeset éljük, s mégis Isten gazdagságának egy sajátos szempontja elevenedik meg bennünk. A lényeg, hogy olyan ige legyen, ami konkrét, ami cselekvésre vagy belső hozzáállásra biztat, s ami minden helyzetben elérhető. Jézus ezen szavainak a célja az Istennel folyamatosan egyesült élet. Van egy központi igéje Jézusnak, mely valamiképp az összes többi magában hordozza: „Úgy szeressétek egymást – mondta –, ahogy én szerettelek titeket.” És Ő életét adta értünk. Ebben a szeretetben tehát az életünk forog kockán. Olyan szeretetről van szó, mely kész életét adni, de ezt kéri tőlünk is minden felebarátunkkal szemben. Neki nem elég a barátság vagy a jóindulat a többiek iránt, nem elég a pusztá emberbarátság vagy a szolidaritás. Az a szeretet, melyet tőlünk kér, nem merül ki csupán erőszakmentességben sem... Mindenkitől azt követeli, hogy a kisszerű és önző, csak a saját dolgaival és érdekeivel törődő emberekből a hétköznapi kis hőseivé alakuljunk át... Legyetek tanúságtévők, példaképek, hogy a világ lássa, mennyire szeretitek egymást, és elmondhassa, mint egykor az első keresztyénekről: „Nézd, hogy mennyire szeretik egymást.”... Hintsétek a szeretet magját az egyének, csoportok és nemzetek között a föld minden pontján, hogy valósággá váljon a szeretet „inváziója”. Erre kaptatok meghívást. És nagy dolgokat fogtok látni... Menjetek tehát előre habozás nélkül. A fiatalság, amelyet birtokoltok, nem méricskél, hanem nagylelkű: használjátok ki!” (Részlet Chiara Lubich az 1990-es római Genfesten elhangzott beszédéből)

Az Evangélium azonban végtelenül gazdag, s nem olyan könyv, melyet elég lenne egyszer elolvasni. Chiara Lubich a Focolare Mozgalom alapítónője arra hívta meg a fiatalokat, hogy életükkel írják újra az Evangéliumot. Ez azonban nem megy másként, mint, hogy egy-egy mondatát elkezdjük gyakorolni, s apránként válik majd vérünké, ahogy II. János Pál Pápa mondja: „**Vegyük kézbe ezt a könyvet! Az Úrtól fogadjuk el, aki állandóan kínálja nekünk Egyháza által (vö. Jel 10,8). Nyeljük le és emésszük meg (vö. 10,9), hogy életünk élete legyen. Aprólékosan ízleljük: fájradtságos lesz, de örömet fog okozni, mert édes, mint a méz (vö. 10,9–10).** (Ecclesia in Europa 65.) Laetának ezt ajánlja Szent Jeromos: „Gondoskodj róla, hogy leányod mindennap tanulmányozza az írás valamely részét... Imádságot

kövesse az olvasás, és az olvasást az imádság... hogy a játékszerek és a selyemruhák helyett az isteni könyveket szeresse.” (VD 88) Nem kell nagy dolgokra gondolni, hanem, hogy életünk kicsiny cselekedeteiben is Jézussal egyesült életet törekszünk élni. Ha ezt nem gyakoroljuk, akkor nem is tűnik szembe, hogy életünknek nagyon sok pillanatában az igével ellentétesen cselekszünk. A gyakorlatban ezért arról van szó, hogy egy hétre vagy egy hónapra kiválasztunk egy igét, amit minél többször az emlékezetünkbe idézünk napközben, a legkülönbözőbb helyzetekben, szinte röppimaként és próbáljuk azt életre váltani: pl. „Aki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája!”. Egy hittanosom azt az igét választotta: „Amit szeretnétek, hogy tegyenek veletek az emberek, azt ti is tegyétek”. Volt egy osztálytársa, aki nagyon ellenszenvesen viselkedett vele. Szinte gyomoridege lett, amikor látnia kellett ezt a srácot, dühös volt, hogy nem kapja meg tőle az alapvető emberi tiszteletet. Amint ezt megfogalmazta, hogy mit is szeretne ettől a fiútól megkapni, mindjárt kipróbálta, hogy először ezt Ő maga nyújtsa a Másiknak. Legnagyobb meglepetésére ez a fiú teljesen feloldódott, ezután már szívesen köszöntötték egymást. A reggeli imában fontos átélmélnünk az igénket, (amit jó kiírni arra a hétre valami látható helyre) kérdezzem meg magamtól, hogyan lesz fény a napom különböző helyzetekben, különösképp nehézségeiben vagy találkozásaimban. Hogyan alakíthatná át az ige az életemet. Napi megállásomban is kérdezzem, most mit jelent ez az ige számomra, most milyen fényt ad következő órára, cselekedetemre. Esti imámban pedig kérdezzem meg: MIT TETTEM ma az ige indítására, Isten vagy a felebarát iránti szeretetből? Ha kapnék ma este egy e-mailt: Jézus Krisztus megváltoztatta az Ön napját, menti-e a változtatásokat, akkor volna-e mit menteni? Tettem-e valamit egyenesen abból kifolyólag, hogy Jézushoz tartozok, amit, ha nem lennék keresztény, talán meg se tennék.

Az ige hatása *Ha megfigyeljük azokat az embereket, akik élnek Isten igéjét, rögtön észrevesszük, milyen különféle hatásokat vált ki bennük az ige. Minden lélek olyan, mint egy csiszolt kristály, amelynek az ige fénye különféle színárnyalatokat ad, bárhol is érinti meg. Az emberek végtelenül sokféle helyzetbe kerülhetnek, s az ige, Isten Igéje végtelenül sokféle hatást válthat ki mindegyikükben.*

Az ige „éltet” *Ahol élnek az igét közösségben – az első benyomás az, hogy itt „élnek”. Ezt fedezi fel abban a fényben, amely annak arcáról árad, aki fogadja őket, ezt az emberek mozdulataiban, ezt a szolgálatkészségben, és abban az egyfajta megfiatalodásban, amelyet az ige nem csak a lélekben, hanem a testben is okoz. S ez azért van, mert az ige élet. „A te igéd éltet engem.” (Szent Atanáz)*

Az ige szabaddá tesz *Ha minden gondolatunkat, érzelmünket, akaratunkat megelőzve az ige van a szívünkben, akkor mindaz, ami történik, másodlagossá válik. Másodlagosak a csapások, másodlagosak a kegyelmek; másodlagos az egészség, másodlagos a betegség. Az az értékes, ha mi mindezekben az eseményekben élünk az igét. Ha pedig ezt megtettük, akkor nagy szabadságot fogunk érezni: szabadságot az emberektől, szomorú vagy örömteli körülményektől, szabadságot saját magunktól, szabadságot a világtól, amely ezerféle módon próbálja megsérteni Isten Országának békéjét bennünk.*

Az ige biztosítja a boldogságot *„Az Evangélium garantálja a boldogságot... de megváltoztatja a boldogság természetét, ami már nem a múlandó javakban áll, hanem Isten Országában: a Vele való élő kapcsolatban.” (VI. Pál) „Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában.” (1Jn 2,24)*

Az ige megtéréseket eredményez *„Az isteni ige ereje által a gögös alázatra talál, s a félénk bizalmat kap, a parázna megtisztul a tisztaságért tett erőfeszítések által, s a kapzsi mérsékli magát, az elbátortalanodott visszanyeri a helyes lelkesedést, s az indulatos megfékezi felgerjedő indulatát. Így öntöz Isten az Ő vizével mindent; ...” (Nagy Szent Gergely)*

Az ige örömet ad *Isten igéje főképpen az öröm hordozója. „Egy olyan ember, akit Isten szava formál, és aki figyel Isten igéjére, nem tesz semmi eszteleniséget, amelyből szomorúság származnék, sőt, mindig ura minden tettének, és meg tudja őrizni a jó lelkiismeret állandó örömet.” (Szent Ambrus)*

Az ige mindent elnyer *Aki az igét éli, az mindent megkap. Jézus mondja: „Ha bennem maradtok, és igéim bennetek maradnak, akkor bármit akartok, kérjétek, és megkapjátok.” (Jn 15,7)*

Az ige megadja az örök élet reményét *Egy napon – az ige által – megnyílik majd a menny kapuja a lélek számára. Jézus ezt mondja: „Bizony, bizony mondom nektek: aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem.” (Jn 8,51)*

Aki nem éli az igét, szakadást okoz *Aki nem éli Isten igéjét, az emberi, földi légkört visz oda, ahova csak megy; nem lesz kovász a tömegben, nem emeli föl azt, sőt, végül valamilyen viszályt vagy megosztást okoz.*

Az ige mennyországgá alakítja lelkünket *„Lelkem mennyország.” Jézus mondja: „Aki szeret engem, az követi szavamat. Atyám is szeretni fogja őt. Hozzá megyünk, és benne fogunk lakni.” (Jn 14,23) Az ige élése teljesen újraevangelizálja az ember gondolkodásmódját, akaratát, szeretetét.*

Hogyan vált életté az Evangélium Chiara Luce Badano életében? 10 évesen Chiara, 1981-ben édesapjával Ruggeroval és édesanyjával Teresával részt vett Rómában a Családfesztiválon, a Fokolare Mozgalom nemzetközi rendezvényén. Ez a találkozó új élet kezdetet jelentette az egész család számára. Chiara Badano gen lett. Manolo : A gen azt jelenti: új nemzedék, fiatalok és gyerekek világszerte, akik Chiara Lubich egységideáljából merítve radikálisan meg akarják élni az evangéliumot, és azon munkálkodnak, hogy megvalósuljon a világban Jézus imája, amellyel az Atyához fordult: „Legyenek mindnyájan egy”.

Chiarának nagyon sok játéka volt, mint minden gyereknek, és nagyon szeretett játszani. A szobájában játszott, én meg a konyhában tettem rendet. Aztán bementem hozzá, és azt mondtam: „Hallod, tényleg jó sok játékod van, nagyon sok!” Erre ő: „Igen, miért?” Én pedig: „Nem ajándékozhatnál oda néhányat a szegényeknek?” Erre ő: „Ezek az enyéim!” – és magához szorította őket félelmében. Aztán egy kicsit később újra kimentem a konyhába és azt hallom: „Ezt igen, ezt nem...!” Kíváncsi lettem, benéztem hozzá, és láttam, hogy kettéosztja a játékeit. „Anyá, hozz egy táskát” – mondta. Odavittem neki, és beletett néhányat. „De hát, Chiara, ezek a legújabb játékaid!” – mondtam én. Mire ő azt válaszolta: „Anyá, a szegény gyerekeknek nem adhatunk törött vagy régi játékokat!”

Legjobb barátja meséli el, hogyan teltek találkozásai: Együtt olvastunk valamit Chiarától, Chiara Lubichtól egy-egy elmélkedést, aztán elmondtuk egymásnak a tapasztalatainkat, hogy hogyan próbáltuk élni az evangéliumot a mindennapokban. Aztán sok minden mást is csináltunk, társasjátékoztunk, bicikliztünk, futottunk, sokat sportoltunk, mert nagyon szerettünk sportolni. Mentünk a tengerre, nagyon boldogok voltunk, belevetettük magunkat a tengerbe, és nagyokat úsztunk. Aztán süteményt sütöttünk, és a templom előtt eladtuk a szegény gyerekek vagy a nehéz anyagi helyzetben élők megsegítésére. Jeleneteket is készítettünk, szerettünk jeleneket előkészíteni, hogy bemutassuk a többi gyereknek, vagy a barátnőinknek. Egyszer Chiarettá rokonainak mutattunk be egy jelenetet, hogy pénzt gyűjtünk a szűkséget szenvedőknek. Így éltünk.

14 éves, amikor ezt írja: Új fényben fedeztem fel az evangéliumot. Ráébredtem, hogy nem voltam hiteles keresztény, mert nem éltem meg az evangéliumot teljes mélységében. Most azt szeretnem, hogy ez a csodálatos könyv legyen az életem egyetlen célja. Nem szeretnek, és nem is maradhatok analfabéta egy ilyen különleges üzenettel szemben. Amilyen könnyű megtanulnom az ábécét, olyan könnyű kell, hogy legyen élni az

Evangéliumot is.

SARA: Chiara Luce olyan fiatal volt, mint mi, teljesen olyan, mint mi, szomorú és örömteli napokat élt, hullámhegyeket és hullámvölgyeket. Erős, határozott egyéniség volt. Szerette a társaságot. Szívesen ment a barátaival presszóba. És néha otthon is adódott egy-két vita az esti hazaérés időpontja miatt

Egyik tanára nem kedvelte a gimnáziumban, ezért megbuktatta. Ezt súlyos igazságtalanságnak érezte, nagyon fáj neki, de nem siránkozott, hanem megbocsátott és vidám maradt, nem emlegetve a múltat.

Interjú Chiara Luce iskolatársaival.

DANIELA: Rendkívül élelénk lány volt, nagyon szerettek őt, sokan akartak vele járni. Valóban csendben meg tudta hallgatni a másikat, soha nem szólt közbe, mert amikor valaki mesélt neki valamit, csak a másik létezett számára. Nem beszélt Jézusról, Istenről, hanem konkrétan élte az evangéliumot. Végtelenül szerette az életet és minden pillanatban örömmel fogadott mindent, ami történt vele. Emlékszem, hogy teljes sebességgel, fékezés nélkül száguldott le a meredek lejtőkön biciklivel, egyáltalán nem félt, sőt, olyan lendülettel ment, ami aztán egész életében és különösen a betegsége alatt jellemző volt rá.

ELEONORA: Chiara Luce olyan volt, mint sok más hasonló korú fiatal. Megvoltak az életkorára jellemző érdeklődési körei és almai. Határozottan kitartott abban is, hogy ne hagyja magát befolyásolni a választásaiban.

Egy biztos: Chiara Luce komolyan vette az evangéliumot!

GIOVANNI: Ettől a kis könyvtől, amit a plébánosától kapott az elsőáldozása napján, soha többé nem vált meg.

BARBARA: Sőt: nap mint nap újra felfedezte. Megtanulta életre váltani és a barátaival megosztani ennek gyümölcseit.

Chiara Luce így ír Chiara Lubich-nak: „Újra felfedeztem az elhagyott Jézust, egész különleges módon. Korábban elég felszínesen éltem őt, azért fogadtam el, mert arra vártam, hogy utána megtapasztalhassam az örömet. Megértettem, hogy ezt teljesen elrontottam. Nem kell eszközt csinálnom belőle, hanem csak szeretni Őt és

kész. Felfedeztem, hogy az elhagyott Jézus az Istennel való egység kulcsa, és Jegyesemnek akarom Őt választani: fel akarok készülni az érkezésére. Őt akarom mindenekelőtt!”

Édesanyja, Maria Teresa: Miután tudatosult benne, hogy a kezelések és a diagnózis nem ad reményre, túlélésre okot láttam, hogy nagyon lassan lépked, és amikor az ajtóhoz ért, megkérdeztem: „Chiara, hogy sikerült?” Ő pedig anélkül, hogy rám nézett volna, komoran csak annyit mondott: „Most ne beszélj!”, kétszer ismetelte: „Most ne beszélj!” Úgy ahogy volt, az ágyra vetette magát. Sok mindent szerettem volna mondani neki: „Meglásd, meg fiatal vagy...”, de tiszteletben kellett tartanom a kérését. Láttam a tekintetén, az arcán a belső küzdelmet, mert tudta, hogy Jézusnak nem csak az örömben kell igent mondania, hanem főként a fájdalomban, de nem tudta kimondani, mert 17 évének teljében élni akart. Huszonöt perc múlva (ami egy rózsafüzér elmondásának ideje) csak egy csendes sóhajt hallottam: Jézus, ha Te akarsz, akkor én is akarom! Majd felém fordult a megszokott sugárzó mosolyával, ragyogó tekintetével, és azt mondta: „Mama, most beszélj”, kétszer is, „Most beszélj!” Azt mondtam magamban: „Jézus, most Chiara kimondta az igenjét, de hányszor és hányszor ki kell meg mondania, hányszor és hányszor a műtetek, a fájdalmak során”. Chiarának 25 percbe telt, hogy kimondja az igenjét Istennek, és aztán soha többé nem nézett hátra.

Édesapja, Ruggero: Chiara hazaértünk, már másképp tekintettem Chiarara, mert már az megdöbbenett, hogy derűs. Azt mondtam Maria Teresának: „Amikor benyitunk hozzá a szobájába, ránk mosolyog, igaz?” De nem tudtam megérteni. Úgy gondoltam, hogy miattunk mosolyog, de aztán meglestem a kulcslyukon, hogy lássam, mindig ilyen-e, akkor is, ha senki nem látja. És rájöttem, hogy Chiara mindig ilyen volt. Akkor kezdtem megérteni, hogy Jézus kiárasztotta kegyelmét Chiarara.

FERDINANDO: Mindannyian éreztük, hogy ő egy közülünk, és készek voltunk bármit megtenni, hogy segítsünk neki. Minden nap meglátogattuk, és nem is tudtunk volna megenni e nélkül. De ezeken a látogatásokon lassan megértettük, hogy Chiara Luce az, aki az életét adja értünk... Soha nem beszélt a betegségéről. Az volt az érzésünk, hogy a szobája mindig nyitott az egész világra.

ELEONORA: Milyen értelemben?

FERDINANDO: a 80-as évek végén voltunk: a Tienanmen-téri eseményeket, az afrikai tragédiákat nagy érdeklődéssel élte át... de a II. János Pál pápával való nagy találkozásokat, a berlini fal leomlását, a Genfestet is... Chiara Luce szilárdan hitt az egyesült világban. Azt mondtuk: csak egy életünk van, és azt valami nagy dologért kell leélnünk. Ő volt a mozgatórugója minden erőfeszítésünknek és tevékenységünknek.

CHIARA LUCE: „Abbahagytam a kemoterápiás kezelést, amit eddig kaptam, mert feleslegesnek bizonyult, semmi eredménye nem volt, semmi javulás! Az orvostudomány letette a fegyvert! Ez csak Istennek lehetséges. A kezeléseket abba hagyva erősödtek a hátfájdalmaim, a két műtet és az agyhoz kötöttség miatt, már szinte az oldalamba sem tudok fordulni. Vajon én is hűséges tudok majd lenni az elhagyott Jézushoz? Sikerülni fog azért élnem, hogy találkozjak vele? Annyira kicsinek érzem magam, és az előttem álló út olyan meredek! Gyakran úgy érzem, a fájdalom felülkerekedik bennem. De a Jegyes látogat el hozzám, igaz?”

Chiara Lubich postafordultával válaszol neki: Ne félj, Chiara, hogy kimondd neki az „igen”-t pillanatról pillanatra. Ő megadja neked az erőt, ebben biztos légy! Én is imádkozom ezért, és mindig ott vagyok veled. Isten végtelenül szeret téged, szeretne belépni a lelked legmélyébe, hogy a mennyország cseppjeit megízleltesse veled.

- a levél végén Chiara Lubich új nevet ad neki: „Chiara Luce” [ragyogó fény], ezt a nevet gondoltam ki neked, tetszik? Az Ideál fénye ez, amely legyőzi a világot.

Chiara Luce – Mama, hogy lehet, hogy nem fogok tudni többé járni?

Édesanyja – Ha Jézus elvette a lábadat, Chiara, azt jelenti, hogy szárnyakat ad majd neked.

Chiara Luce – Mama, hogy lehet, hogy az ember 17 évesen meghal?

Édesanyja - Nem tudom. Csak azt tudom, hogy Isten akarátát kell tennünk.

Chiara Luce – Mama! Mama!!! Megjöttél!!! Azt hittem, már nem látlak többé.

Édesanyja - Igen, itt vagyok. Mi történt?

Chiara Luce – Mindenféle, anya! Mindenféle. Még nem éltem át ilyen éjszakát... De tudod? Semmit nem tettem tönkre, semmit, semmit, még ezt a sok fájdalmat sem! Mindent felajánlottam Jézusnak. Testileg sokat szenvedtem, de a lelkem dalolt!

Chiara Luce – A vérzés... gondolod, hogy csak vaklármá? Vagy elindulok?

Édesanyja - Akkor indulhatsz el, ha eljön az Isten által eltervezett idő. Te csak légy nyugodt: a bőrröndöd készen áll, teli szeretet-tettekkel; amikor elérkezik a pillanat, eljön Jézus és azt mondja: „Gyere, Chiara, menjünk!”

Chiara Luce - Mama... kérlek, add ide azt a borítékot!

Édesanyja - melyiket?

Chiara Luce – amiben a születésnapj pénz van. Oda szeretném adni Giannanak, mert Afrikába megy.

Édesanyja - Az összeset?!

Chiara Luce – Igen, mert nekem megvan mindenem. Ahova megyek, ott nem lesz szükségem semmire! Mama, nem szeretnék több morfiumot kapni.

Édesanyja - Miért?

Chiara Luce – mert elveszi a tisztánlátást, én pedig csak a fájdalmat tudom felajánlani Jézusnak. Tudod, most már nincs semmim, de van szívem, amivel mindig szerethetek!

Chiara Luce – Mama, ne engedd el a kezem!

Édesanyja – Légy nyugodt, Chiara, csak akkor engedem el, amikor majd érzem, hogy a Szűzanya fogott kézen.

Chiara Luce – Amikor a Mennysországba érkezem, ki jön majd élelem? A nagymama?

Édesanyja – Igen, de előbb a Szűzanya, és kitárt karokkal fogad majd.

Chiara Luce – Ne mondj többet, mert akkor nem lesz meglepetés.

Chiara egyik nap megszokott természetességével és egyszerűségével megkért, hogy írjuk össze azokat a miseénekeket, amik a legjobban tetszenek. Elpróbáltunk néhányat, és elhatároztuk, hogy felvesszük magnóra. Neveztünk is, amikor visszahallgattuk. Némelyiknek nem is nagyon emlékeztünk a szövegére, ezért Chiara leírta, hogy jobban el tudjuk énekelni. A miséjére akarta kiválasztani az énekeket, elő akart készíteni mindent a temetésére, mert azt szeretne volna, hogy ünnep legyen! Rendkívüli és ünnepélyes pillanat volt. Este egy mély beszélgetés során szövetséget kötöttünk: aki elsőnek indul el a mennyországba, segíteni fog a másíknak, aki itt marad. Aki viszont itt marad, megpróbálja betölteni azt az „ürt”, amit a másik itt hagy. Aztán ideadta a karkötőjét, aminek a visszájára aláírta a nevét. Szerettem volna előbb elindulni, mint ő, de éreztem, hogy Isten terve más. Manolo: Ekkor egy nagyon különleges kérrésszel fordult hozzám...

CHICCA: Azt szeretne volna, hogy esküvői ruhába temessék el, mint a menyasszonyt, aki Jézushoz megy. Azt kérte, hogy próbáljam fel helyette. Teresa segített rám adni: hosszú volt, ezért sámlira álltam. Chiarának nagyon tetszett az egyszerű szabása. Mély pillanat volt: néztem Chiarettát, szép volt, a rövid hajával. Még jobban sugárzott, mint valaha, és tekintetében ott volt minden. Egy másik valóságban élt... teljesen itt a földön, de már Istenben!

Maria Teresa: Igen, egyik délután azt kérdezte: „Mama, sokan vannak odakint?”, én pedig azt válaszoltam: „Igen, Chiara, nagyon sokan. Miért?” „Mert üdvözölni szeretném őket”, mondta. „Nem lehet, Chiara, nem lehet”, válaszoltam. Mert szerettem volna megkímélni, hogy ne fáradjon, azzal az oxigénpalackkal, nem bírt már nagyon... Erre azt mondta: „Te ne aggódj, mama, leveszem az oxigénmaszkot, mert különben megijednek, te pedig nyisd ki az ajtót”. Határozott volt, nagyon, én pedig megítem. Elengedtem a lábát, odamentem az ágya végéhez, és néztem őt. Magamban pedig azt mondtam: „Hát persze, semmin sem kellene meglepődnöm, mégis mindig ámulatba ejt”. Akik ott voltak, mind jöttek, hogy üdvözöljék őt. Amikor a felnőttek végeztek, azt mondta: „Mama, hát a fiatalok közül senki sincs itt?” „De itt vannak.” „Akkor engedd be őket!” „Tudod, hogy nem szabad.” „Engedd be őket!” Bejöttek, üdvözöltek egymást, és miután elmentek azt mondtam neki az ágya végéből: „Hát igen, Chiara, te az utolsó pillanatig szeretsz, az utolsó pillanatig”. „Mama, látod, hogy nincs már semmim? Semmim sincsen, de még van szívem, amivel szerethetek!” - válaszolta. Aztán azt mondtam: „Chiara, úgy láttam, hogy mindenkit nagyon szépen üdvözöltél, de a fiatalokat mégis valahogy másképp”. A válasza ez volt: „Mama, a fiatalok a jövő. Nézd, mama, én már nem futhatok tovább, de át szeretném nekik adni a fáklyát. Tudod, ahogy az Olimpián szokás, hogy valaki fut, aztán egyszer csak megáll és átadja valaki másnak a fáklyát.”... „Mert egy életük van, és azt megéri jól leélni!”

Maria Teresa: Néztem őt, fogtam a lábát, néztem őt, és béke volt bennem, tényleg béke... szinte dalolt a lelkem. Chiara arcát néztem, a szenvedés látszott rajta, még soha nem láttam ilyennek, és halkan azt mondtam Ruggeronak: „Chiara most nagyon szenved”. Ott volt bennem ez a dal, ez a nyugalom, de arra gondoltam, és ki is mondtam magamban: „Ki tudja, mit gondol most Chiara?” Amikor egy kicsit erőre kapott, komolyan rám nézett. De én nem mondtam ki hangosan. Azt mondja: „Mama, tudod, mit csináltam?” „Nem”, „Énekeltem”. „Tényleg, és mit?” „Itt vagyok, Jézus, ma is itt állok előtted. Úgy, ahogy akarsz: teljesen megújulva”. „És te mit csináltál?” „Én is énekeltem”, „Te mit énekelte?” „Találkoznai szeretnék veled a szívemben”. Aztán egy kicsit később, amikor úgy látszott, hogy már nem bírja tovább, és az apukája ott volt az ágya másik oldalán, intett az ujjával, hogy hajoljak közelebb. A hajamba túrt, és összeköcölt. Aztán azt mondta: „Anyá, szia!

Légy boldog – jó? –, mert én az vagyok!”

CHIARA LUCE ÜZENETE HANGFELVETELRŐL: (...) Megértettem, hogy ha mindig ilyen készséges lélekkel fogadnánk mindent, mindenre készen, ki tudja, mennyi jelet küldene Isten. Láttam, hogy Isten hányszor elhalad mellettünk úgy, hogy észre sem vesszük. Most elköszönök tőletek, bár még nagyon sok mondanivalóm lenne, de majd legközelebb. Sziasztok!

Kérdések: Nagybőjtben gyakorold a fél óra Szentírásolvasást és csendes elmélkedést róla! Teljes búcsút nyerhet az a hívő, aki a Szentírás illetékes hatóságtól jóváhagyott szövegét Isten Szavának kijáró tisztelettel és lelki olvasmányként olvassa legalább fél óráig; a rövidebb Szentírásolvasással részleges búcsút nyerhető. (VD 105)

